د مينې خـــدايه ســتا کلام دې تل ما ته لاربښـــــــــود سي
مــين دې کړم راوښــــيه چــې مينه څــنګه دود ســــــــي
شنه ژبه، مست خـــــــــيال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
سپړلي دې چې کړم پوه مې کــړه چې واورې څنګه رود سي
ملیار

تال

شعري ټولګه

Ketabton.com

مليار حکمت الله

۱۳۸۷ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پربوتی
چې د زړه باز مې ستا په درکې مات وزر پربوتی

وږمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی ورپوکړ
بیا به ژوندی سي پرې له پاسه شین نظر پربوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پربوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د ښتې بوډۍ
د مین زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پربوتی

وږمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیوري ته
ځکه جبین کې د لیلا نوی اختر پربوتی

ساقي پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېديا د مینې کې غاتول سوی ځیګر پربوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پربوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټيک د لمر وټومبي
ځـــــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګــوره د حـــورو پر بشـــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصيږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لـــمر پرېوتی

ځولۍ د پربښـــو لپه، لپه باران لا تازه کـــــړ
ملياره ســـــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغــــــړم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې ســـور انګار سم ګوندې یار په سوځېدو سي

د اوښـــــکو څاڅکي اړوم په ټال کې د سکروټو
ســـــینه په تیغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ریبار د ژبې ولــــړم خوږو خوږو ســـــوالو کې
د هیلو ګل ډالۍ کــــړم څــــو جوګه د قبلېدو سي

چې څـــنګه تږې سترګې مې ورپرېوځي په لېمو یې
د شـــرم سورکۍ وریځ یې را خوره پـــه اننګو سي

ورو الوزي نسیم د ســـویو سویو اســـــویلو مې
غوټۍ د ســـورکو شونډو یې ورو ورو په رپېدو سي

د خـــــولې بلبل سي تږی له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مـــــــرغه چونۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

مـــــحراب د وریځو وتړي تکل چې د سجدې کــړم
ارمـــــان د پستو شونډد د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حــــسن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــوږ دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســــــم تندې وهلې شـــونډې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغــــــــــــلی تږی درومم
شـــــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوایي څلورمه نېټه ۱۳۷۷المریز کال)

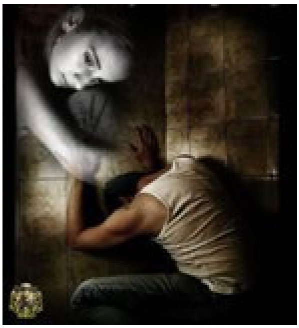

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور څښې

غسل د باران ته د غــــزل ناوې بربــنډه ســـوه
تود بازار د مینې سو حیا تربنه په خــنډه ســـوه

بیا دورې د عــطرو د وربمې پـــه لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای ونیوه سبـــلی ترینه په منـډه ســـوه

دا دچــــا د سوي زړه خوږلن دی په بید یاوو کې
زیری د چــــا راغی د غمجنې خلاصه تنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅـــــیره
تېره چې وروستی سلګی د مرګ له پراته خنډه سوه

لـــــمر په ډېره مینه پر غریب څښې د نــور کاږي
لښته د سیلی یې لوخو ډډو ځنې لـــــنډه سوه

ښــــکاري تر پالنګه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د ګل لـــري نه ده ځمکه ګـــوره تنډه سوه

(د ورې دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ســـــتا د زلفو کږلیچو کې خـــوځند یون به مې مات نه سي
ســـــرکې ستا د کوچۍ مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر ســــر به ماته د ســــرو شــوندو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

ثــــو ګربت د ارمــــان کاږي د یاغي احــساس وزرونه
د ســــــپوږمۍ د ښـــار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســــتورو سپین خـــــالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خــــیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخـــــــــته وسولوه ګوتې ثـــو کوی سې رژوه مې
پـــــــه توده غېږ یې پربوځم شین پرون به مې مات نه سي

پـــو کوه د باد شـــــپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لـــــــوړې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

کــــه ته حـــــوره د جنت سې زه به تــور رنګ د بلال سم
ســــتا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غــــــورځولی پاس پر ســـر يې پښنه رسا ږده
چېرته جوړ لــــــه ښيښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه درياب نګار مې ځنګ دی
کــــــه دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټکور

ډېرې د زوزو په لمبو اړوو
په ټق د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندي که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څڼو کې وېده نه سو وېښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې ښخ دی
پر سر یې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیــــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څــــــــه له په شپو اړوو

د خــــــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پــــــــــه پردو اړوو

د غــــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملــــــــــــیاره ګاټي به ترڅو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته څڅېدلی څاڅکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې ځبیښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سر راوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولړوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوايي اته ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چينې غاړې ته
څو زرين خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چينه وچه وه ډبرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه يې د ژبې لاندې وويلې
د پورې شنه کلي باغو ته يې په حسرت وکتل
او خوب يې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې یوه خـــبره تاو راتاوه ســـي
ســـــره د اور بڅره تاو راتاوه ســـي

غـــواړي چې تاله د شونډو ویلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه ســـــــــي

ځاري د مـــــــیوند د زمرو لاره نن
پـــــېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کــــــله له اټک نه ځادر لــــرې کړي
کــــــــله له خیبره تاو راتاوه ســـي

مـــــــارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مســـــــته پاړوګره تاو راتاوه ســـي

زلفې د نور کاږې پر ویده احـــساس
څو مـــــره خوندوره تاو راتاوه ســـي

خوله سوالـــګره نه ده خو الفت پسې
کې د ســــــوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هيلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســــــي

بيا ســترې ککۍ د سالو اور غواړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســــــي

نه څاخي ګريوان نه ستــه په سترګو کې
اوښـــــکه مروره تاو راتاوه ســــــي

غـــــوخ به د ملــــيار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــــه بېخوره تاو راتاوه ســــــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غواړي
د کنډاسې خوله خندا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احساس د لیونیانو
عقله وبره له بلا څه په کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تال کړم
دې ښامار لره همسا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی سپخېدلی کوزه پرې دی
درزې راسه نور دعا څه په کار نه ده

لبونۍ به کړمه ژبه لیونۍ ته
تش په سترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښکې سوی ستومانه له پایبوسه
سه راړنګه پرې حیا څه په کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښــــــــکو
چاودو شونډو ته مـــو سکا څه په کار نه ده

ســــــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په تېټکو د اوښ غــــــلا څــــه په کار نه ده

شــــــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کــــړه
ګریوان نه ســـــته دی ژړا څــــه په کار نه ده

ډول ســــــرني لره مې غوړې څڼې ســــــاتم
د پردو ســـــاز ته ګډا څــــــه په کار نه ده

د پګـــــړۍ پر ســــــر د وږي شـــمله ښايي
بې له دې بله ســـودا څـــــــه په کار نه ده

زه ملــــــيار کرلی لمـــر لـــــــرم په زړه کې
د ســــــــپوږمۍ ماته رڼا څــــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو میره

وړانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ریبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکروټو شونډو سیځې د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

څومره که بانه کړې په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ریبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوړې د حیا ویرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګواښونه کړي
دواړه دي ملګري د مین د زړګي تل ریبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې یوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ریبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــونډو سي آخر د تلوســـــو په لاس
پاس شـــــراب خزي لاندې نه تنده ده ده مرچـل ريبي

نه به مري مـــليار خبر دی که تېره سوی په څنګ ترېنه
عـــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببني اجـــــل ريبي

(د چنګابښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په ښو نښه کړ
ښه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا څټله
حیا سوه خره له د برې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره تڼده مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلشانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګڼلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هـــغه چې ســـــیوری نه لري نو لـــمر په کاڼو ولي
ســــــالار د ترورږمو ځـــکه ســــــحر په کاڼو ولي

ځوک نه سته چې ســــلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خـــــــیال وزر په کــــــاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځـــــــکه نه رسي مــــــالت ته
ښکارېږي کــــــــوم ناولی بر ګــــودر پـــه کاڼو ولي

ښــــــــایسته د شیرینۍ اوربل به بچ ســـي له تاوانه
مومن لالی تورمـــــــخی پاړوګــــــــر په کاڼو ولي

سپین ســـــتوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه ســـــــــر په کـــــاڼو ولي

کــــــــاروان د ارمانونو په بيلا رو لارو ســر ســـــو
تر شــــــــــا غلیم د تللي پله اثر په کـــــــــاڼو ولي

په کاڼو به د ســـــــــترګو ښـــکلوم هر یو ګوذار یې
رقیب مې چې په لمسه د دلــــــــــبر په کـــــاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــياره نازولې کبر دو مــــــره ړنده کـــــړې
ما ســــــــــر ورته نيولی دا ځـــــيګر په کاڼو ولــي

(د چنګاښ پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښته
اوبوله يې د مينې ښکلې لښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ سو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې سخته

تور تندی مې د اشنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځه ياغي وخته

سي نيمکړې په بل څه ګايه د مينې
د پښتو ژبه سوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغه

چـــــا په ګـــــناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخـــــــــــوړم

په غابښ چیچلو مې پولاد ویلې کـــړ
خو د وربښمو زولنو وخـــــــــــوړم

کرار، کرار یې راته پښې څـــــــتلې
نسکور ګړنګ سومه څپو وخــــــوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخــــــــــر
کنډاسې خوله ژامو پستو وخــــــوړم

هغه ســــــوګند سومه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خـــولو وخــــــــوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څـــــــتلم
شېخې خوله شاته د پردو وخــــــوړم

ذهین ســــــرونو کې بې سره ســومه
په غېړو سر تشو سرو وخــــــــــوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښه سي د وړانګو خوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخوړم

لمبه سوم وسوځېدم دوړې سومه
شهیدو اوښکو سترګو سرو وخوړم

د ګربت ځیرې ککۍ چا تړلي
ټپس په څو رنګه څېرو وخوړم

ملیاره دادې د شاړ بڼ چیغې دي
وایي سپرلی بوله سړو وخوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تيکی

اې د صبا ستوريه د شپو له تيکي ووځه
وسپېړه ګل سه د ازغو له تيکي ووځه

ځو به ليو نيه شمېرې ولو نه د خورو زلفو
ځه د سپوږمۍ ښار ته د تيارو له تيکي ووځه

مارې د ټټر نه به دې لال د زړګي وباسي
نور د پاړوګرې د کمڅو له تيکي ووځه

خپله مينه مينه سه دارو سه ناسور ټپ لره
بس د بل په ياد د شوګيرو له تيکي ووځه

وڅڅېږه لاندې ګوندې زړه شين سي ګلونه سي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تيکي ووځه

هيلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تيکي ووځه

خياله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مينه کې د نورو سوګندو له تيکي ووځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــــرونه وڅنډه
اې خلیله عـــــــشقه د لمبو له تیکي ووځــــــه

وینې مې اوبه سوې اســــویلی مې د وږمې څپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تیکي ووځـــــه

مړه ســــــول مقتدیان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځــــــــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مسته نغمه يم د بلبلو پسرلی جوړوم
ځلانده توره يم، قانون يمه سړی جوړوم

دا چې کترې کوشېروم د ټوکيدلي صورت
ليونی نه يمه د مينې ليونی جوړوم

ما په بيلتون کې پخې کړي د وحدت قصيدې
زه د احساس په دم کودړونه منګی جوړوم

د سينې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې يې ټولوم ترينه زړګی جوړوم

سترو ليمو نه را تويېږم په کمره د ټټر
د نور ځړوبی يم له کانو نه غمی جوړوم

کجکول په غاړه ټپي زړونه، ځيګرونه غواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده يون ته سپيلنی جوړوم

خير که سوځېږم ځاځکي ځاځکي پرې له پاسه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوری جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وړي د غنمو د ملــــــــــــیار غــــــــــزله
آزمون د وخت ته د احـــــــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وږي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې او ښکه

لاندې ځـــــځېدله خو ستنه سوله
ښکاري ســـترې او ښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بيا د سترګو کور کې ميلمنه ســـوله

اوس يې د جـــــبين ليدو ته تږى يم
ځو مــــره په پوړني کې درنه ســوله

زه يې ناروا وو لـــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســـــوالو ته نه ســــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــفو ماره يې
تاوه ســـــو مليار ته زولنه ســـوله

(و وږي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو ايلبند

خپل دې رانه پاتې په پردو مې ګرځوې څه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګرځوې څه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی سپېلنی ومه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګرځوې څه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شپې ليدلې دي
لمر کې مې دېره کړه په تيارو مې ګرځوی څه له

دا چې راته مينه کې له جرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په داسې ليونو مې ګرځوی څه له

ما خو مې دا خامه ځواني ستا په خوله کې درکړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګرځوی څه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ څه مينه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګرځوې څه له

پرېږده څاڅکي، څاڅکي لاندې توی سمه سيلاب سمه
وخته دا په څوکو د بڼو مې ګرځوې څه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې نا سپړلې غوټۍ زه مــــــــلیار د حـــــسن يم
لاس را کړه چې ګل سې په ازغو مې ګـــــــرځوې څـه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښنه يي د ســــــترګو خو بانه د زړه په ســــر لګي
هر ماشـــــــوم چې کاڼي وا روي په قلــــــندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکرى سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونۍ کـــــــــې د ګوګل د زړه وزر لــــګي

څــــــــه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوى نه ســــم
چېرته چې وي ښـــــــــکلي زما ترې پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شــــونډو را
دې جنت د حسن کـــې جامــــونه د کـــــوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هســـــکه مېنه تل د هسکو يي
هر چېرې لومړى په لوړو څوکو نور د لـــــــــمر لګي

(د تلې لومړى نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شوندو خيبر

تا پرون صبا وېلې خو نن په بل صبا تړې
هر ځل چې مې وار رسيږي ور دې د ښکلا تړې

څو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په سر نه سم
يوه ورځ به مې خوله په خبر د شوندو خامخا تړې

زلفې مخ نه لرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباسه
ښکلې څو په تورو تروږمو سپينه رڼا تړې

اوس دې چې ورشو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر خوله په پړي د حيا تړې

تا خو دې د حسن بڼ ته زه ملیار نیولی وم
دا د پیر بابا په توغ ریښکی په نوم د چا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې ســـــره سپینه زما رنګ لکه مـــړی دی
ســــــتا پـــــــه اننګو کې مې کـرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غواړم
تا مې دا تنهاکې ځـــــیګر مـــالـــــګه کې لړلی دی

ځـــــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه يې
مات ســـه ســـاقي خم دې زما خــمار لره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې د پرې تاوې کـــړې خو شرنګ نه سو
زه کونړ یم که چا دې له بنګړو نه شـــور شــــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشـــو کې د تنکۍ مینې
ځو د خیال د آس غـــاړه کې ســـتا د زلــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمـــــان لوګی خیږي
څغ مې د ســـــــندرو په ځـــــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســـه ابا ســـینه برید د اور ســـه د رقیب پله ته
نور نو د ملـــــــیار د صـــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سـرو شونډو خزه کې دی سـرتېری د پېزوان پټ
ارمان یې له ګـوزاره ځـکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه ځـک دي د احـساس غړونه سوځي
په زغـره کې د تورو تربنه سـاتمه جـانان پټ

په خـال مینه سـتا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوبـکو پېغله ووته سـرتوره لـه لېمو نه
له شـرمه مې زخمونو د ټټر کې سـو ګریوان پټ

سـپرلیه لړ څه وسـپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښـکاریږي رانه دي کې دی زمانه ټول جـهان پټ

روژه مـو سـوه کلونه ملا بانګ مو تر غوړ نه سـو
امـام د کلي نه دی؟ کـوي ځان لـره آذان پټ

ملـیاره ښـا پېری د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښـکلې لري سـترګو کې دیوان پټ
(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستا له غاړې نه راښکته ګلورین ځای کې دمه وه
اوس هغه اوښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین تږي زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله له وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څــــانګه، څانګه هیله د رڼا په لــــــمن پرېوته
اوښــــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خــــړ بچي يې بوره زرکـــــه ولاړله
خداي خبر ســــلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهيد سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د يار ژبه د ښـــــېرا په لــــــمن پرېوته

وړې بار د سلګيو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســـــترګه د کوم ګبر د خـــــندا په لمن پرېوته

ميره د ســــــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پــــېغله د آمين که د دعـــــا په لــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنــــــــيا په تــوبو راولي
ناوې د تقدير مـــــــو د ملا په لـــــمن پرېوته

نن د غـــــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښــــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته
(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

ځو مره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مـــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســاقي، ســاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما نښې د شـــــونډو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هو ښ ســــره حیا وه تللې حـــسن نه حجاب ورک وه

هرڅـــــه هرڅـــــه ځل وهل د مینې نور وینځلي وو
شـــــېخ نه ؤ، دوره نه وه، عـــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــونډې به لا وچې نه وې جـــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمـــــا آدم خـــــیال کـــوډل د مینې نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــو یې لـــوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســـــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل يو ثـــــاثکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼی په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کڼو ښار

د زړګي مـــــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کڼو ښـــــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لـــــنډی ژړيـــږي
د ړول ســــتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردی دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حـــسنونه نظر وژني يا نظر د ســـــترګو بد سو
که نه څـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مــــيوند زما په نوم کـــړې
زيړ ايوب زړګی مې غـــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســـــم شـــښخه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د څراغ غــــله ده يوه پـــښغله پاړوګـــره

زه خو ځـــښت هغه څپه ده بې له مانه ښــکلې هيڅ ده
که هغه خور د ســــــپوږمۍ ده زه د لــمريمه بخره
(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته سپوږمۍ که پرښته یې څه بلا یې تېغ نظرې
ستا پښو ته کناوې سوې د رڼو ستورو ککرې

خبر آذان د مینې وکړه د ماشوم احساس په غوږ کې
ګبر خیال مې مسلمان کړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښو که سرې منګلې هسې ګرځې زیارتو کې
زما د زړه باز یې څیرلی دې پستې سپینې کوترې

دوزخې بادونه بار دې د وږمې په نرمو ولو
دار د وړانګو کې ځړېږي پېغلې زانې سپین وزرې

د رڼا توره په لاس کې لمر جلاد سو ستوري وژني
مرګ د نور په ګډا لمانځي د تیارو د دیو لښکرې

پړسېدلې سینې اوړي ځوانیمرګ کبان اوبو کې
د چینې تې زهرجن سول تربنه نه راځي شکرې

ډېر ګلونه د بڼو وو تاندو هیلو غوړولي
پانې، پانې اوس رژیږي لار بدله کړه دلبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هڅه ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پـــښه د چا د شـــپې وښـو یېدله
ســـــبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســـــودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شـــونډو پېغلې خـپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وڅنډه لې
پستې دا د مـــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډې د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضې ناست وه
د خال ســــپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمې مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکۍ
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې تو کړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله تړکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پېۍ مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســـالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهــــولېوال د یون بل بــدر له لمبې ګــټلی

د رڼا ګوتې د تیارې مـــــرۍ ته ورســــېدې
یاغي مـــلنګ جنت د حـــسن له توبې ګټلی

د ارمان مــــېنه مې ولجه کــړه روماني ملکو
واک د خـندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جـــــواري میدان کې څه بایلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمــــون تېرې شېبې ګټلی

شــــېخه هغه پالنګ چې ته یې تر سبا یادوې
مــــلیار په نره د انګورو په تسبې ګـــــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــــکلا د یاد تسبې ده له امــــــامه پاتې سوې

روژتي لالیه څه ســـــوې دا د سپیني خولګۍ مـــیره
ســــتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــــونغر کې لا د کـــکوبک آواز دی
دا ســــــې مه ګڼه چې زرکه له کـــلامه پاتې سوې

پت د میني په ځـــــای سوی د نظر په پاني پت کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامـــــه پاتې سوې

ژبه دا ســــې اوده کړې برګو غـــــبرګو پاړوګـــــرو
تل د زړه کیسه ترې وروســــته له سلامه پاتې سوې

ښـــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښـــــکالو یې
د راغـــــه تر خنګه غلې څوک له دامــــه پاتې سوې

که څه هم د ســــپېدو خوب وم هېڅ تعبیر زما ونه سو
لکه برخــــــه د یتیم چې تل له پامــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګرېوان نه ستـه
د ښو په تور تابوت کې له ناکـــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غـــــلې چمبه مې چا په مـــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچـــــه ويـــــنه تخنولې

د هـــــيلو پېـغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســـــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاوليو
ښـــکاريږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

څــــه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شـــــونډو ست خـــــبره سپينه تخنولې

ملــياره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکيږي
په څـــــوکو د بڼو دې ګـــــلورينه تخــــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښکلې وینم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځیګر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خیال یې غوږ ته رسېدلی
د تورو چېته پېغله مې له خوله کاواکه وځي

یو لال مې وو ساتلی خو د ستا ناکردو وسو
د هر توري په ځای یې پاس پر سر تناکه وځي

یاغي لیلا تر څو به راته ږدې په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غره دېوان یې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېرۍ ځکه له قلم شکاکه وځي

ملیاره څو دا ستا میخور نظر په میکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بنکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پانه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کیږدیو ښې سندرې
را پېرزو کړې لویه خدایه !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینواله

زما ښیښه خوښه ده
زه په ښیښه مین یم
ځکه، ښیښه نه په چا سیوری کوي
نه له چا وړانګې نیسي
ښیښه تور، تور ښیي
سپین، سپین ځلوي
نو
زه په ښیښه مین یم
زما ښیښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

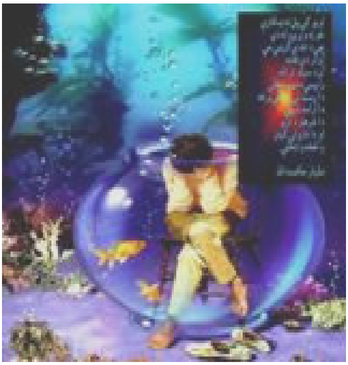

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو شرنګی

په ما تږي دا څـــــه تندر له پا ســــــه پرېوتلی
راکړی جـــــام مې څو ځلې له لاســـــه پرېوتلی

دا نیم ســــــوی الوی زړه د چا په اور ستې کړم
مـــجمر د مینې ســــوړ سو له بړاســـه پرېوتلی

ملالې د لنډیو په شــــرنګې باندې یې جګ کړه
د هســــکو برېتور ځلمی له آســـــــه پرېوتلی

ملـیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداري
د یار یاغي نظـــــر دې له الماســـــه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه ماراني د غم
د وير کړزه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د برې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيايي
او د رنجو پڼې په پښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبېښلې بربښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لــــکه خـــبره مې د ژبې ســـر ته ښـــــکلې راځي
غـــــزل، غـــــزل سي د زړه کور ته نابللــــــې راځي

منتر به پوخ ســـي او ها ســـــپينه تښتېدلې مـاره
شــــــونډې به چيچي د شـــپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ســــــتوري يې ســـــجدې ته بوله
د تورو پېغلــــــــه د زړه وينو کې وينځلې راځـــــي

ښـــکاري کوم باد بيا د څنار له څانګې خرپ ايسـتلی
چې رنګ ګودر نه ســـــوې ساندې د سينځلې راځي

کوم ســـــندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښېوځي
خولې د تېغکې نه نوا نن د بلبلــــــې راځـــــــــي

د ښـــــــا پېرېو توغ به بيا ســـــي پـه لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالــــــــۍ توره ايســــــتلې راځي

د شــــــونډو بڼ کې يې ملـــيار د بوسې زړې ايښی
څـکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په څوکو وړي د ګل جنازه
په ټیک بار سوې د اوربل جنازه

د خال امام نه تکبیرونه تښتي
پیکي راوړې د سنځل جنازه

حبش لښکرې د ښو را درومي
مینو وکړئ یو د بل جنازه

خوشاله توره دې ایستلې ساته
لږ ده چې بار سي د مغل جنازه

ملیاره زړي مو د بخت وچ سوي
چې په اوږو ګرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو باروم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقديرونو باچا
زما په برخه کې بيا ژوند وليکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي يې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته يې ژوند وباښه
او زه بيا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زانو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې سیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مور سوه بوره د ننګونو زړکی ومړ

په د بړې د ولولو کې د ماتم چیغه سوه ګډه
د ننګیال وير ختم نه وو ساهو وترله کډه

بل ځلانده سیوری ووت د ادب له روڼ مداره
بل ملنګ بل قلندر مو ولاړو ووت له کتاره

شنې ځولۍ د پسرلي نه یو ګلاب په خاور پربوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پربوت

بیا د بل بلبل سندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي رڼګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو څڼو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړی سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب ځوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

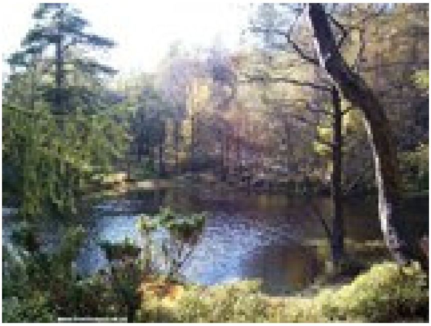

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښـــــو يېږي
هر واري له ســـاقي نه جام زما په وار ښــــو يېږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکـــــړي
يا يې پل په لار ښــــو يېږي يا يې پل نه لار ښو يېږي

نه يار ســته، نه چنار ســته د منګيو ميره ســوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښــــو يېږي

مودې ســوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکـــړي
سُر مات دی، لې ګډ ســوی له مطرب ستار ښو يېږي

ملګـــرو د قدرت د ښــــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښـــــــو يېږي

د مينې مســـــلمان سه که د حــــسن جنت غواړې
د وصل له صــــراط نه يې بس ســـره کفار ښو يېږي

ملـــــياره د ســــپوږمۍ مخ د منګر ورېځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښــــو يېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خیال چنار غوڅــیږي څانګې څانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځیږي څـــانګې څـــانګې

هغه وله اوس نه ستـه چې نو مونه مــــو پرې لیک وو
خو مینه مـــو ژوندۍ ده او غـوړیږي څانګې څانګې

د هار په ځای په ســــپینو غاړو هــار د دورو زانګې
رانه سې ! که اواز مې درر ســـــیږي څانګې ! څانګې !

چې څــــه ګلان به وکړي زړه کې ســــتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تربنه جـــګیږي څانګې څانګې

په ما وچ موري ســــپینه ابۍ وچه ســـــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــــوریږي څانګې څانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناســـــته د ســــــپوږمۍ کلي کې وير دی
شـــــپېلۍ ده ماته ســـوې د کـــیږدۍ کلي کـــې وير دی

د خوارې ســــــندربول لالي ته چـــــا رانجه ورکـــړي
ســــلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلـي کې وير دی

يوازې ســـــوه نازکه به اوس ترک له غمه وچـــــــوي
آه اوښــــکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کـــــــې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمــــــان ســـــــو
پېزوان دی وژل ســـــــوی د نتکۍ کلي کـــــې وير دی

شــــــــرنګی د لنډۍ نه سته کاکـــــړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مـــــــري د مــــــــلالۍ کلي کـــې وير دی

شـــــپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوې
ټول کړکي ســـــــوځېدلي د (هوسۍ*) کلـي کې وير دی

بندي ده توره ديو ســـــــــــره ســــــــــرواله د لنډيو
(مغروره*) کـړي سـلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــياره ســــــــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
دېره د رباب ورانه د شــــــــــپېلۍ کلــــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وایه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېښی
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی ستړې ملا څنې مې کړس وخيږي
او ناويلې نابللې مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وایه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د ترړمو او ښــــــکو مو د زړه کلا ســو ځيږي
و مخ ته د پې مخو مو ايمان حيا ســــــــو ځيږي

دا څـــنګه له مالو چه پوست صورت برخې راکړی
لمبې يې هلته لــــــــرې دلته زموږه خوا سو ځيږي

د ننه مو د کــــــومې نازولې ګـــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــومه دوا ســو ځيږي

ســــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شـــپېلۍ کې د الفت نوا ســو ځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کــــــور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا ســو ځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګربوانه نیمه شپه کې
ستا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کې

که چېرته په لاس راغلې زړه له ډاګه به دې ولم
څووم ځلې مې باسې له ایمانه نیمه شپه کې

څه خوږ رنګین مزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوټې کې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خــــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســــــترګو په یاد یې لړ نشه کــړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خــــو موړ ترې ناست وو
خو موړ په زوزو شــــــپه کړه تېره هغه ښــــه کړې وه

شـــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پیے مخې ښې دي
قـــــسم یو څو شـــــــېبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شـــــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شــــپه کړې وه

نه چې د ســــــپینې خولګۍ بیه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شــــونډو ښـــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګری- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه د رڼا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونی د شپیلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډیري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پیره له دې ځای نه مې ګیلې درته راوړي دي
څو ترخې شپې د ترخه عمر مې پیبلي دي

راسه په رڼو سترګو یو سوی انځورووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمځې يې ښـــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغــه چې په هرواري کـــــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښـــــــايستونو او حـــيا پوره هـــينداره ده
ښــــــــکلې دنياګــــې ته د ورتلو رنګـــينه لاره ده

دا چـــــې نه يې کورکې يې چوپتيا ګونډې وهلې يې
ته به واې ګونګې دي ټولې شـــــونډې غلې يې

دا خو بس يو کـــان د ښـــــو ده پټه خـــزانه يې ګڼه
سرســــر د شودو ده د الماس ســـــوچه دانه يې ګڼه

پټه ده حيا کې د پښـــــــتو دا د ســـپين غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغـــــرو کې ولاړه د هنر هوســــــۍ

بس دی پيره تاته يې هـــمدومره لنډ پيژند ښــه دی
وايي چې په ډېرو ليوني خوښ يي لږ خوند ښــه دی

بيابه موده وروســــــته مخامخ د پېښو ښـــار کـوو
ښـــه پای ته به يې دواړه دعاګانې وار په وار کـــوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښــــــکاري پا ېلې د کیســې ته تلوســــه کې يې
داسې راته بريښـــــي چې راغلی نیمه شــــپه کې يې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګـــــورم کـــه مې چېرته بیدې میره سي
زه به يې مرید ســــــم که دا میره زما پیره ســــــي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
ســــــرتر پایه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نګه پرښــــــه به د ګل پاڼو کــــــې ســـــاتمه
دا د عطــــــر ناوې به ســــــنځل پاڼو کې ســاتمه

(راوي)

پام پیره لږ تم ســــــه ستا د پټو ســــترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ســـــتا په مخ د ګړنګ څنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا ســــــوه چې نیمګـــــړې ده
دغه ښـــــایستو کې د بل چا په بند تړلــــــــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شـــاه زوی دی چې د دې زړه يې ګټلی دی
دا لکـــــه ښيښه حســـــن يې پير ځانته منلـی دی

کال کـــــېږي چې زړونه يې د نظر په تار تړلـــي دي
هيلې، تلوســــــې يې د ارمان هـار کې پېيلي دي

دلــته مــــــينانو لا د مينې پت ســــاتلی دی
دلـــــــته محبت لا د زيارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مـــينه تړوله د حــــيا په لاس پســــوللې ده
دلته لا تر اوســــــه مــينه هغه شـــان آغلـې ده

دلته خـــو ديدن بس د نظـــــر يو جنګول کــــــړه
دغـــــــه د نظر جـنګ د ديوانو ځـــملول کــــړه

دلــته مينې پيره د اوبو غـــوندې ســـــــپېڅلې دي
دلته د ديدن شــــــېبې زمـــزم په شــــانې ولې دي

مور د ځــــــلمي لار په ريبارۍ پرنده خــاوره کــړه
ځـــو ځلې يې هلته د خيښــــۍ ځولۍ اواره کـــــړه

پلار د جينۍ ســــــــر کې د ولور ورانه نشـــه لري
اوس پورې ښــکاريږي چرګ يې بس يوه پښـــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـم د ريباري سـره خبره ډنډوره سـوله
ميره پلاني غواړي ! ښـکته پورته اوازه سـوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسـمان لرې دي
مور يې په کـوم زړه دې مـرکې ته ورد انګلـې دي

خلکو ويل هـرومرو څـه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خـو بس د مينې خواږه رنځ کـې ده

بس د خلـکو خولې دي ځوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښـکاري خـو کلي ورانولی سـي

لښـته په نازک مخ د تهمت سـيلۍ وهلې سـوه
دا چې نګه شـرنګ نګه نغـمه وه غلـې، غلې سوه

نور ددې خـوارانو د نظر مـزي لنډ سـوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خـنډ سـوي وو

ډېره مـوده وسـوه ددیدن مانۍ يې ړنګـه وه
دا د حـيا زيرمه د ديدن پسـې ملنګـه وه

تېر ماښـام يې پانې د ديدن په اوبو ولې سـوې
اخ د زړه يې ووت د ګوکل لـمبې يې غلې سـوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي ســـره دي چـا څــه ورته منلـــي دي
چـــا یې په تندي کې د ارمـــــان زړي کـرلـــي دي

مــورته د ځلمي هـم لـــړه لاره ورکـــړ ســــوې ده
څــــکـه د خــــیالونو دنیاګــی یې نوې ، نــوې ده

څـــه پیره نن بس دی پدې ځـــای د کیسې دمـــه ده
دلته به یې پرېږدو چــــې لا مـــیره مـــو بېغمـــه ده

ګـــورو له دې وروســـته به پدې مالت کې څـــه وینو
خـــدای خبر چې څـــــومره به ترخه څومره خواږه وینم

***

(شپږ میاشتې وروسته)

(راوي)

پیره وایه شـــپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شــــنه ورشـــــو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدی وهلـــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دی نور نو څه ګورې

دې مورمړې ځـــنډ خو د وينې په شـــان خوږلی يم
پاې ته د کيسې دې ياره مـــړې تبې نيولــــــی يم

(راوي)

دې ورځـــــو کې ميره د هوســـيو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کلـــــه چې خيال غـــزل نه بېله ځي

اوس تياره ماښـــام کې د ګودر په لور ښځينې ځي
شونډې يې تل ښــوري ته به وايې چې غړيږي ځي

ډله د همزولو يې ها ګــــوره په لار ګډه ســــوه
جګه د عطرونو د ښـــــايست رنګينه ګډه سوه

نه ستړه ده ســرواله يې مستي ددوی نيمګـــړې ده
چـا ترې ښــا پيرۍ د خوشــــاليو په غلا وړې ده

څه شېبه به تم ســـو چې رڼا خپل ټيکری وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بيا په بډه ومـــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پېدا سي ښــــا پېرۍ مانښامۍ ســـوې ده
سیورو نه ویریږي مار چیچلې هوسۍ ســــوې ده

شونډو يې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګیو میرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګرى)
بس دى ياره ځـــو به دغه حـــال يې زه ليدى نه سم
تیرږي نه جوړ نه یم دغــــه غم ته ټینګیدی نه ســم

خامـــــــخا پدې غــــرونه نادودې وربدلي دي
دا چې مستې سترګې يې له ښـــکاره دربدلې دي

ښــــــکاري زلزلې يې د زړګي ښـــار نړولی دی
شـــــرنګ د خواږه غږ يې د لمبو ځنځیر تړلی دی

څه چېرې ګوښــــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پای دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو
***

(راوي)
درې میاشـــتې ترمخه زموږ د میرې بخت په غم پرېوت
پاس د ویر په کرښــــه د قدرت د لاس قـــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ددې ګلپاڼې له رنګين حـــسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې لـه سينې چم نه لونګ وويست

پيره دغـــــــه راز به له رڼې هينداري وپوښـــــتو
ځه چې له شاعــــر ملنګ نه تللې لارې وپوښـــــتو

(د راوي ملګرى)
ياره خـــــــداې لپاره ماته ګــوډې ماتې مـــــه وايه
ما ســــــاده ته دا د راز کيسې ميراتې مـــــه وايه

زه نګـــــه آمې يم ملنګانو نه په ځـــــنګ کرځـــــم
خپل رنګ نه وبربړم له هــــيندارو نه په ځنګ کرځـــم

(راوي)
دا هـــــغه هينداره ده چې بس وښـــــو کې ښــــه ښيي
دومره ده آغلې چې ســـــــکاره ســـــکاره رانه ښـــيي

دا خو د شــــــاعر ملنګ د خــــــيال رڼه هــينداره ده
بس د عاطفـــې او مينې ښــــــارته ســـــيده لاره ده

راســـــه پدې پوه ســــــو چې مو ميره چـــا ځپلې ده
دغه د نوا شـــــازادګۍ ولې غلـــــــې، غلـــــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

ســــمه ده، پوهېږې د ښـــکلا له غمـــه مړ يمه
چېرې چې ښـــايست وينم کــــتلو ته يــې پړ يمه

ماته د ښـــايستوکو غم ښـــادي دواړه ښاغلـي دي
زه ســـــاده ملیار يم ټول ګـــلونه ماته ښکلـي دي

ځه توکل په خــــداى چې دا کــيسه پاى ته ورلنډه کړو
هرڅـــه چې پېښېږي دغه غوټه به په ګنډه کـــــړو

***

(راوي)

ځه چې د شــــاعر ملنګ خيال له ګوتې ونيســــو
دا مريد د خـــــال راوي د تال له ګوتــې ونيســـــو

ځـــو به څو د راز د ښـــــاپېرۍ ورغـــوى ولولو
ورو، ورو به ددې رنګې کيږدۍ ورغـــــوى ولولـــو

ســــــترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شـــاعر ملنګ
غوږ ســه اوس به واورو نوې، نوې کيسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غږ راځـي لرې څوک شپېلې وهي
هــلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سـلګۍ وهي

خدای ته د ســــــندرو په دعا لاســونه ونیسئ
دې د اوبو غــــــږ ته د خیال غــــــوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مــــــیرې د حــــــال ژبه ده
ســــــوی اسویلی دی د نیمګـړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګــــــودر ته ځیر سئ دا رښه هینداره ده
تاســــــو چې منزل ته رســــوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاســــو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کـــــوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شــــــاعر ملــــنګ هینداره ده
دغــــــــې رڼې پاڼه کـــــــې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شــــــاعر ملنګ د خـــــیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس مـــــــیره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)
دا خو كوم زيارت دى ښكاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله كيسه خاورې په ســـر ســـولو

(راوي)
څه چې ورنږدې سو ښـــكاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســـــــرو زرو ډكه موټه ده

دادى انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســــــو
اورې؟ د كوم چـــــا د ننواتو او توبو غـــــــږ سو

(د راوي ملګرى)
دا خو كوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښكاري
ســــم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښـــــكاري

***

(خړ ملنګ)
راغلئ بختورو، زما ســــترګې خو هم ځلور ګړلې
دا د دنيا شـــــپې ورځې مو ماته ســـم په اور كړلې

(راوي)
ته څوک يې او موږ ته په څه ســــترګې په لاره وې؟
ښــــكاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خر ملنګ)

زه د ګناهونو پېټې لاندې ستړی، ستړی یم
ستم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېری، سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغی کړزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د ببلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خر ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکی ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لړلې شبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېر ښـــه مې یادیږي یوه ورځ پلار ځـان له وغوښتم
ویل یې زویه غـــواړم یو درانه څه کې دې وپوښـــتم

ما د چمتووالي ګـــونډې غبرګې پلارته کېښـــودې
سرترپایه غـوږ ســوم د دنیا نانديږ مې پرېښـــودې

پلار ویل وایي چېرته کـــه منې د ونې ســـرې سولې
پوه ســـه چې بڼوال ته رابرســـېږه اندېښنې ســولې

دې ورځـو کې زما په زړه هم ســـوچ کیږدی وهلـــې ده
ځکــــه چــې زمـــا د بڼ میوه هم رســـــېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ســـتړی، ســتړی یم
دغــــــــو ربړارانو نه بس پوزې ته راغـــــلی یم

وایم چې راځـــــــــه پدې په هاغـــــه آمنا وکـړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن ســـبا وکــــــــړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند راښــکته کړو
خیال سره شریک کړو ســـــم منزل ته د لار لټه کـــړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پســـــتانکي خان نه یـــــې وا ړوو
دا د شـــاتو پېټۍ د (زمـــري) په وره کـــــې وا ړوو

ته څــــه وایې زویه دا وروســـتۍ خـــــبره ومنم؟
ســـــتا په اند ماڼۍ نه دا کـــــیږدۍ پــه نره ومنم؟

ما ویل پلاره ســــمه ده زما هـــم درســـره هوکړه ده
ښــــکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښــۍ زوکړه ده

مـــور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خــــبره کــــړه
ورو ، ورو مــــو خبره د خوښــــیو رادبره کـــړه

مور ویل دا ســــې ښــکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شـــین دی دا ښـــادي په نه کېدو کې ده

ښـــــکاري لاري ببله ســــوې ککۍ کجل نه بیله ځي
میرې ته څـــــه پېښ دي له هـــــمزولو ډل نه بېله ځـي

ډېره مـــوده کیږي سندرماره لـــــور مې غـلې ده
ښــکاري چا په غــلا ترې د ســــندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښـــــــه رادبره کـــړم
څه چې ورته پېښ دي له هغـه به ځـــان خبره کـــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورد خپلې خوښـــــې پاره لږ موده غوښـــــتلې وه
پلارورســـــــــره دغـــه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښـــام وو چې مې پلار دېرې ته وغوښـــتم
څه وو؟ پلار غـصه وو، يربدلم چې ترې وپوښــــــتم

غږ سوکېنه، ما ويل کوم کوهي کې څوک زګېروی کوي
خدايه خير کړې بيا مو په خوښـــــــو څوک تېری کـــوي

پلار ســـــر راچت کړ دواره ســترګې يې سکروټې وې
خـــــــدای خبر له کـــومه رالوېدلې کـــــومې ټکې وې

شـــونډې يې ورو وښــورېدې ويل يې چې بې پته سوو
نور د نارينتوب له مســــــتانه آسه راښـــــکته ســـوو

لږ که چېرې تم ســـــو دا خـــــــبره ډنډوره نه ســـــــي
دا د بې ننګۍ څـــــــــېره مو خلـــکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خـــــبرو رانه تللـــــــــې وې

پلار ويل دغه ســــپکه ننه شـــپه له دنيا تېره کــــړه
ښې ښښـــانې يې د عالـــم له ذهنه هېرې کــــــــړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به لــه دې کلي له دې ســـیمې پښې ســپکې کړو
چېرته کــوم راغــه کې به دا پړې څــبرې پټې کــړو

خور دې درته ښــیم چې یې ښــه ګــلان کرلي دي
هرڅـــه دې ناولې د ګـــناه پـه تول تللــي دي

چېرته به یې د څــبرمه ځــنګله څنډو کې مرداره کړي
دغــه د پېغور ناره به ګــونګه کړې کــراره کـــړي

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور ســوله
خــپله نازولې خور مې نښــه د پــېغور ســـوله

بس هماغــه شــپه مې په مرۍ چـــاړه ورتېره کـــړه
هـــا مسته هوســـۍ مې بېګناه له دنیا تېره کـــړه

بله شـــپه په خوب کې نازولې مـــیره راغللـــه
مـــا ویل کـــومه حـــوره د جنت له پیره راغللـه

غـــږ یې کـــړو لالا تا خو به یو واري پوښـــتلې وم
پته به دې کـــــړې وه چــې ولې کــه ناولــې وم

دومــــره به دې پوښــتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غــم کومې ســتونځې د ګـــونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خو مې لا ډکې له ګیلو سترګې ونه لیدې
تا خو مې د ننګ او د پښتو سترګې ونه لیدې

بس شانه دې سم په پسته غاړه چاړه تېره کړه
سم دم ځناور سوې د خورکۍ مینه دې هېره کړه

ما به درته وېلې چې لالا خورکۍ دې ولې ده
هسې بېګناه د کوم تهمت غشي ویشتلې ده

دا چې تا ګناه ګڼله زه یې خپل قسمت ګڼم
ښه او بد دا ټولې بس ترلې په نیت ګڼم

ما به درته وېلې چې لالا کلکه رنځوره یم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه تروره یم

ما او تا خو دواړو په یوه تې خولګۍ اېښې وې
دواړو د حیا مزله کې خپلې پاپې اېښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مینې پاللې وو

هې ارمان پښتونه تا به یوواري پوښتلې وم
څومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غېرت لــــري نو څــه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو څلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګـــــلاب په څلي نښه کــړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شـــېبه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)
پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېږده چـا چې د کړو کر کــــړلو

خدا بېزده څومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا بېزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســـــېځو

څو به لکه مچ د پښـــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
څو به وچ ګودر ته تشې باتې د منګـــــي وهــــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې د داســـــــې میرو درونـد آزار پـه غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هـــــــــار په غاړه ګرځـــــــوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې يې وشيندو
مځکـــــه به پېدا نه ســـــي چې قبر پکې وکـــــيندو

دا چې آســـــمان نه رالوېږي دوا د کومې ولـــــې ده
ورونه چې پړ نه غـــــــواړي د هغې پاکې جلـــــې ده

زمورې میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ســاتي
دا آغلې نجونې پت پښـــــــتو لکه آيت ســــــــاتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا لیک

قسم دی ها زړه ونه مې زښت ډېره یادیږي
چې مور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولیږي

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې سیپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې راښکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او ما به ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خو زمونږ نه د نانځکو کورکي وه لوږه وړې

هغه ورځ دې یادیږي چې په سرو سترګو ژړل دې
مېره مې دې نانځکې رانه پټې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنګ وهل او غبرګه مې له تا سره ژړا کړه
"سلګۍ" سلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســـــره وکـــړو
شاګی او ناوکۍ به ســـو او نور به څـــه او څـــه کـــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســــــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســـتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســــه درته راوړمــــــــه

په لار کې مې له کــــوره ستالفۍ کاســـه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شـــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســـــپېره مېره وو ځلېدلې پکـــې ســــترګې

بیا خنډه د ټیکرې دې اننګـــــو باندې کـــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کـــــړله چـــاره رانه هـــېره

لســــــتوڼی مې په ناړو کړ او مــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به خومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســـــو
جـــوړه مو جـــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســـــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کـــړې نه وې

هلک نری چـــنار ته لا یو ځـــه مـــهال وو پاتـــې
چې یونا ځـــا په غږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوځیو کـــې منګولې کـــړلې ښنــې
زما په ســـر او ډډو یې هـــم ځپېړې کـــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شـلم کال ســـو
جومات کې مو د مینې چې د بېره ســـپېره دجال ســـو

اوس ښـــکاري چې دجال، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شـــپېلۍ نه زده، ښـــا پېریانو دی شـــړلی

ها تېرې ښې شـــېبې لـــکه پرون غـوندې رایادې
ته وایه ســـتا یادېږي که هـر ځـــه دې درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کـــړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشـــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــې دا یورپ دی خو زما ســـــره لا ستده ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داســـې دنداســـه چې د ها تېرې نه ښايسته ده
يوه د غـــزل ټولګه ســــــيپاره زمـــوږ د مينې
کې نغښتې ده ماشـــومه نندا ره زمـــوږ د مينې

راځـــه چې ها ماشومې دنياګۍ ته بېرته لاړ ســـو
دا دنګې ماڼۍ خوشـــې کړو کيږدۍ ته بېرته لاړ سو

خـــــبر يم ها زړه ونه لا دنګـــــه ده لا شـــنه ده
خو پرته زما او ســـتا نه يې ښايسته بشره سـپېره ده

د کډې آس مې زين دی د دوهـــم وري پـــــه تمه
بس تم يم که په لــــــور د وطن ځې راســـره سمه

***

شپېې ســـولې کلونه برېښـــنا ليک ته په کـــتلو
ځواب کې دومـــره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څـــه اوږده وه خـــو خـــوږه وه
بس کټ مټ لـــکه ســـو ځنده تودوخه کـــې روژه وه

ځواب کې مې ســلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه ســـوه له شـــــــپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مينې مې ماشـــــــومه ګونګۍ ښـــــه وه
له دې چټې ســــــلګۍ نه ها ســـــــپېره ناوکۍ ښــه وه

د ورې ۲۲مه ۱۳۸۵ لمريز لېږدېز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســــــمان کې سترګکونه وهي ستوري
کـــــــله چې په پاڼو د ګـــــــلابو پرښــــــه اوري

کـــــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســــي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســـــــــلګۍ غږ سي

کـله چې کـــــــوم څوک ډیوه په لاس رڼا کې وینم
کـــــــله چې د مور پسې ماشـــــــوم ژړا کې وینم

کــــــله چې پلو کې څوک د مات منګي کـــودړي
ژر، ژر ټولوي او په غاښــــــــونو چــــيچي زړي

کله چې ســــــپېرې پښې د چندوړي کړې ګـامونه
کله چې څوک وار ته کړي دوه لاســــــه سلامـــونه

کله چې تالۍ وهي ماشـــــــوم د اوښ په بار کـــې
کــــــله چې چا لاره ورکه کـــــړې یي په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــله چې څوک اوښ په بډه کړي ســــــره له باره
کــله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ســـــتنه څوک وهي څرخــــونه
کـــله چې د ســــــر په بیه سي د خـــوله نرخونه

کـــــله کومه پېغله چې غلطه سي ښـــکنځل کې
کـــله چې ســـنځل ګل جینۍ وټومبي اوربل کې

کـــــله چې ماشــــوم ربېار خبر دوه ځلې وایي
کـــــله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ســــتایي

کــله چې د پېغلو جنګ سي سپېڼې لېچې اوري
کــــله چې په لاس د وږمې ښکلی اوربل ښوري

کــــــله چې کجیر وهلې زانه خوب کې راسي
کــــله چې د چا د مینې هیله نیمه خـــوا سي

کــله چې شیدو پسې وچ موری ماشــــوم ژاړي
کـــله چې څوک چا نه سپینه خوله په نره غواړي

کــله چې کوم سیند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کــــله چې د چا شـــونډې سي ولې په مرداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو چې کوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شعر ښا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا سوه چې د آس د ششنېدو غږ سو
والوتلې بنې چې د ورا د رسېدو غږ سو

سترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شان
داسې رپېدلې لکه باد کې د کیږدۍ په شان

هغه وخت ورياد سو چې يې تره "غمی" وژلی وو
وروسته له جرګې يې قام پدغه سلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چنار ته ورکوي تره يې
ظلم دی کبلۍ به خوله د مار ته ورکوي تره يې

دا خواره میراث وه او د دود په بند تړلې وه
بس یوه روانه جنازه وه غم لړلې وه

میاشت وروسته ها زوړ چنار د مرګ په سبلۍ پرېوته
تور د کوندۍ تابه شال په کوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغه میراث کبلۍ "انار" ته ودوي تره يې
وينې د "غمي" ددې په نذر پاکوي تره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـــــواره ناوکۍ وه لـــــکه پانه رپېدله چـــې
ښـــــه د ګل غوټۍ وه شېبه وروســــته رژېدله چې

ثـــــــانګه یې په یاد وه چې په بدو واده ســـوې وه
کال وروســــــته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خـــوله وه ورا ناوې پخــــبلو پښـــو روانه وه
جـــوړه جــــنازه وه چې په ســــرو لمبو روانه وه

***

زوم وو لــــه بهر نه را روان د وطــــــن لــــور باندې
دې ته وو په لاره چــــې دعا وکـــــــړي په ورور باندې

وروســــــته رســــېدو نه د دعــــا په ټغر کېناستو
دود ســــــره ځـــــو ورځې د ژړا په ټغر کېناســــــتو

دې ټولــــه مــوده کــې په ننکـۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ســـتغو سپورو نه کرار نه وو

ویر موده پوره ســـوه یو ماښــام وو چې ور وټکېد
وروسته بیا کوم څوک نږدې کوټې ته په زور وټوخید

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښـــــــویید د مرګ خوله پرې راغلله
لښـــــته د ګـــــلابو رپېده ځیله پرې راغـــلله

ســــــر باندې یې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســـوله په درز بې هوښـه پرېوته

کله چې په ســـد ســـوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
دا ســـــې ورپه زړه ســـوه ګنې مړه وه په جنت کې وه

هکـــه پکــه پاتـــــې وه د ذهـــن یـې وزر نه وو
هرځـــه بدل ســـوي وو په ســـترګو یې باور نه وو

***

غـــږ ســـو زه انار یم ته زما د ژوند ملګـــــرې یې
ســـمه ده چـې قـــام ماته په بدو کې راکـــړې یې

زه به تا هېڅکـــله ســــتا د تره په بدو نه نیســــــم
دغه ناســـم ســـوي دود نه سترګو کې بس ښه نیسم

دا بـــد نه دی دا د بـــد مــــینځــــلو یـــوه لاره ده
کــــرکه په الفت چـې بدلـــوي دا هـــغـــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خو سپین روبو زموږ ولی دود منلی وو
موږ وو چې دا ولی مو ناولی کارولی وو

ګوره چې پښتو کې ستا پلو څومره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومره ښکلی دی

ځکه زه ګڼم د نور له کلي نه راغلې یې
وینه چې په مینه مینځې ته هغه آغلې یې

لاس را کړه ملګرې ولی دود مو بېرته ولی کړو
دا د دښمنۍ او دا د بدو غږ به غلی کړو

راسه چې په ګډه دغه هیله او اند وروزو
بس په مینه مینه دغه داغ له زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښته یې مینه مینه یې
ته لکه کوتره د سخې د زیارت سپینه یې

راسه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کړه
نور د ستغو سپورو د بدل غږونه غلي کړه

راسه زما د عمر غلي کړکي ته نوا ورکړه
شرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه چې بې له مینې نه بل څه ته ځان وزګار نه کړو
دا نیمګړی ژوند له هېڅ او هېڅه ځنې ځار نه کړو

د وري دیرشمه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګې کور يې را ويجاړ کړ زلزلې غوندې ده
دا زما مينه د کابل تېرې کيسې غوندې ده

چې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه سي د توبې غوندې ده

لکه درزا مې زړه کې اوسي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کړي د کعبې غوندې ده

ته وا بې مينې جوړې کړي دي دوزخ ته لارې
زاهده ماته د ګلونو د لمبې غوندې ده

دومره نازکه ده چې آن وږمه پرې وروچليږي
له وېرې ګوتې وروړی نه سم د ښيښې غوندې ده

د وخت منګل کړه هديره د ګربوان لارې، لارې
وروستنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غوندې ده

تورتم کې ورکو مساپرو ته چې لار ورښيي
دغه سپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غوندې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــياره خـــــدايزده چې دا ګايه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مــــهال جرګې غـــوندې ده

د ليندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدایزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــدایې خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـــپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې ړنګ نه سي
دغـــه نازولـــې د ګلاب پاڼو کـــې لویه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غـــــږ ســـــو
په کوچې لالې کیږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څـــــه هم چې بې تېغه به جهان په وينو رنګ سي
خـــــو بيا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

څـــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســـــر نه مې د مينې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه ربدی سو جوړ
هرڅــــــه مې خوړېلن په ايرو ومنډه

***

بيا مو يو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پيڅکي يې رپيږي د پښـــــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســـوی ځيګر له دې مزاره ووت

***

ښــــــکلې شوخ نظـــــر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوګــــــوره د زړه چـــــــنار پرې ووله

ســــــره اننګي ټاپی کــــــړه د زلفو مچينوزغې ته
سپينه خوله دې ګاټی کړه ملنګ مليار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حـــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکاري
ګرد چا پېر ســـپینه خزه یې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمـــــه

***

د زړه نغلــــــو مې چا په غشو د بڼو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســـتورو غـــــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســـــي

***

د دې نتلي زړه کلـــه هیریږي ترمـــې اوښــــکې
څک ، څک د کور په بام یې راڅڅیږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دي لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خـــــو لږ وار د هرکليو ورکــوه ته
***

کږ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کـړوکې چرګې لوبې کوي
***

ډېره موده سوه چې مـــو څنې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو ښکلې ندي
***

هـــر کله راسئ ما لېمې دي غـــــوړولې لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې
***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به ته‌س راکړي

***

خوږې ګناه ملـــــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې ګرت کړي

***

ما درته نه وېلي چې مــــه راکــــــوه زلفي په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښـــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــــسن آيينې روغـــــې رمتې مــــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د سپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خو زهد لا د مخه حکم کړی وو
زه تورن له دې توره د ښکلو جرګې وویستم

***

که چېرې سمنګی چا په کودوړي بدلولای
نو ما به د اوس هرڅه په چیندوړي بدلولای

له پیله که د سترې ځوانۍ سترې راښکاره وې
قسم دی دا پیچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه سوا او جام به اخلو
مینه ورورې به پالو یو د بل سلام به اخلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي موږ ونیسي
نور به څوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کـــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په ځنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خــو که ته چېرې دعـــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي پاس په زنه ولې سپين خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ډالۍ

لیلا زمـــــا د مینې ډالۍ ځان ســـره ساته
په دام کې رانېولی په ایمــــان ســــــره ساته

د ښـــکلي مخ په پانو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســرې شونډې روو سترګو نه پېزوان سره ساته

د شـــــوخ یاغي نظر سره ورېښمینه حیا ښایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان ســـــره ســاته

د نرمو شــــــونډو بیه له یوه ســـــره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـــره ســاته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د تروږمۍ ته څوانه ودروئ
دې د وخت لېوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو واري د غه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سيوري د زيړي مازيګر خپور سي
هرڅه غزل غزل د تخيل هنر مې نور سي

تور خال يې د نرۍ وروځو تر منځ مينان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې ميرې دښايست ته برخې داسې څه ورکړي
په ليد به يې د حسن انځورګر خپله انځور سي

که چېرې دې ښايستوکې نه پلو له مخه پريوځي
د ډېرو د ککيو رانه ستوري به تک تور سي

د حسن خدايه داسې څه ورپيښ کړې ويش د مى ته
چې زه په جام نسکور سمه يا جام په ما نسکور سي

قسم دى د مليار په شان به وږي تږول ماړه سي
که چېرې د حسنونو ذکات ويش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ووایم ستا مینه کې څومره کړېدلی زړه
پېښنه وه د سترګو خو په غشو لګېدلی زړه

تېره شپه یې بیا له ګرنګونو غورځولی وم
څومره په زاریو مې له جام نه ګرځولی زړه

هره شپه په ما پردې برستنې لتوي روی
څنګه چې سهار سي بیا له لوړې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښتیا راسره نه وایې
ته هم ورته پړ یې که دې چېرته دی کړلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګړو ور په ور به ګرځېدلی زړه

سترګو کې یې ساتې نازوې یې په سرکو شونډو
داسې ښاپېرۍ باندې ملیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروسته به خیرات ورکوي ښکلې
هر کال به د ښایست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خیر کړي بیا کوم د خالونو راوي مړ دی
چې نن غوټې غوټې خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د سخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بیه ورپرې کړو ساده عقله
بدل کې یې د شونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مینې خدایه داسې زیری داسې څه رازده کړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ویرېږم چې ساده کورګی مې بیا بدرنګه نکړي
د سر په بیه ور د سومنات ورکوي ښکلې

ملیاره تږی زړه دی د ازل وږی موړ نه سو
د حورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر سترګې په تا پرېوځي
هیښ به سي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ماته بس دعا د پیر بابا ګرځي
کله چې دې سرې شونډې لیلا په ښېرا پرېوځي

ښه دی چې سندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
ستوني د شپېلۍ نه به آیت د نوا پریوځي

نه چې ستا له لاسه بخته بیا روژه په خوله سولم
ویره ده سپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ستا وینا ملیاره ډېرو پړو نه زیندۍ اخلي
کټ مټ لکه غږ د معافۍ په سزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له ځانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سرنه ما ته را کتلي

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلي مخ
چا دي د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
څکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکاري په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښاپېرۍ وینم دیوان مې ویښوي
بس شونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ویښوي

چې سم جوړه ګومبزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاویزونه سي پېریان مې ویښوي

ښکارېږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت سو
چې واورو کې ویده سم او باران مې ویښوي

زاهده ستا په دم مې په یاغي زړه څه ونه سي
ښیښه چې چېرته وینم ایمان مې ویښوي

له کله نه چې ما د زړه منلې ور ته پړ یم
ویده په اوداسه سم خو شیطان مې ویښوي

رندانو راته وایئ شیخ چړي او که زه ګرم یم
چې سم په جام ورپریوځم آذان مې ویښوي

ملیاره یو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ریښې، ریښې ګریوان مې ویښوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیال په تږې للمه مې وریږي غلې غلې
یوه د هسکو میره د اوبو په شانې ولې

څه نغوته ده د مینې څه غزل څه توتکۍ ده
څه دنګه سارانۍ کوچۍ کیږدۍ نه راوتلې

هغه چې تش په یاد یې زما ژبه سې آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مینه ده دومره ده سپېڅلې

احساس مې د غزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې وروي د پاس ګودر د غاړې ولې

په کومو کې چې زانګي لیونۍ شپې د مینې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښکلې

نو څنګه به د لمر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې داسې ګلورینې نازنینې ده پسوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه ستـه
پدې هوا مې ګوزاره نه کیږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل برا س باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما تږې ستړګې تږې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
څو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو څو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کله مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټماړانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مـــــانا مې بلــــه ده
بس د زړه په ژبه مې دا ســـــتا د ياد بدلـــــه ده

شـــــکر ســتا د مينې د آيت په اوبو ولی ســـــوم
ته مـــې چې قبله ســــې عقيده مې تل تر تلـــه ده

خدای قســـم په غلا يې خوند له شـــاتو نه تېری کـوي
ســـــره غوټه د شـــــونډو دې خوږه لکه ســنځله ده

ټال کې د خيال ځکه څـــــنار غــــزل زانګي
دنګې غنمرنګې قـــــد دې ســــــم د ګلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خـــوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شـــــونډې کـــله ده

زه يې ونه کـــړم ته يې ونه کړې ملا خو لا پرې غوړ ندی
مــــينه دې دنيا کې پيدا کــــړې خدايه څـــه له ده

ســـــتا کتاب که مست د مينې شـــېخه چېرته پړ ګڼې
پوه ســـه دا خـــوږه ګناه مې کـــړې څـــو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې

لاره کړلېچ ده ګلې خبر دی یو ځو ګامه راسه
مزل مې سترې دی خو ګوره تر ما ښامه راسه

پدې پوهیږم تر قیامته څوک د چا مل نه یي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جامه راسه

لا مو خبره په سلام کې ده ولاړه ګوره
سلام پوره کړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

ملګرې ګوره تروږمیو دې زړګی تړلی
واده پوره کړه اوس راغلې یې تر دامه راسه

یو ځه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو ځه دې ته نیت ساده کړه له ناکامه راسه

راځه چې تېر غوندې له یو بل نه ځار بېږو ګلې
مرګی بنهو نه رانږدې ښکاري سلامه راسه

قسم چې ساء مې یې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قضا نه سي روڼ امامه راسه

د غوایي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا

یوه خبرد نازولې لیلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځیر غوندې
چې نن سهار یې راته وویلې
داسې مې بد ایسې ځنځیر غوندې
له هرچا هرچا مې ګیله خو یو
له ګرانې مینې مې دا هیله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې یې کړم
داسې درنه وه د شوګیر غوندې
ما ویل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقیقت وه راته
هغه هم تته سوه تصویر غوندې
که چېرته خوب یې د خوبونو خدایه
د دغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره یې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبیر غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده تربنه
نور به یې نوم په مینه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مرید یم که سي پیر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې خدايه له قلم دې ځار سم
ماته يې څه خواږه رنګونه کښلي
ښکارې د ټنډې کربښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدير غوندې
د ملاډوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره يوه ده
د مينې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپين منځ کې توپير غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناتي ګروي
ښيښه مې خوښه ده قصاب خو نه يم
د ترهګرو د تکبير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کـــوئ شـــړې ببرته وړې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړۍ نه سي

دومـــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســکروټه شـنه نړۍ نه سي

خیال ســـاتئ چې دا خـــړه جونګړه مو
بیا د کوم ښـــامارد خولې مـړۍ نه سي

نه چې ګاړګوتي پیکي بېقدره ســـي
پام چې یې لیلام ټیک او دړۍ نه ســي

ډېر ګـــــرم به په وړه ســزا ولــمانځو
چـــبرته که نیمګړې دا لړۍ نه ســي

زمـــا د نظــــر آس به کـــې ونه ترې
څــو چې دې زړه جېل زلفې کړۍ نه سي

عقله راځــــه یو ځـــل د زړه ومـــنه
ګـــــوره درنه تېره دا ګړۍ نه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومــــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
څو چې درســــره غاړه غــــړی نه سي

اخ به د ملــــــيار د زړه ونه وځــــــي
تاو دې له کمڅو لکه څـــــړی نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو یې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به یې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پرېوځي

نور یې په کړې ګناه ونه نیول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره یو تورمخي پیدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نیولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کیږدۍ مو ستړي وتړي سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چـــېرې سین نه یي په څاڅکي ګوذاره کوو موږ
بس او ســـــپنځړي یو په څک د زړه چاره کـــوو موږ

مه کــــړه قسم که به دې شــــــونډې سلامتې یو سې
چــــــا ویل ګونګي یو د نادودو ننداره کـــــوو موږ

موږ مینان یو آن جـــګړه کې نوم د مینې اخــــــلو
پیل هره چاره د ښایست په ســـــپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غـــــږ د نغاره کوو موږ *

دا یو قلم لرو ښـــــکر نلـــــــرو له زړه نازک یو
دا ســــــې ونه ګڼې چې هسې نظاره کـــــوو موږ

* له ډول څـــخه موخه د غـزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مينې مستي سر کې لري
د سـرښندنې اور ځـيګر کې لري

چــا چې وي عـشق لکه آيت منلى
په دې دنيا حـورې وزر کې لــري

زړه چې له هـــره بريده اوړي پسې
ښـا پيرۍ دا سې څه نظـر کې لري

هلته که شـېخه يو څه ستا سره يې
غلمان به څــه شى په بستر کې لري

دا چې له شعره يې سـکروټې اوري
کوم ليونى ارمــان ټټر کې لـري

ته يې سـجدو او شوګيرو کې غواړه
ملـيار يې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

د زمزم په شانې ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ما ته هر څه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم یې
ته مې ژبه د قلم یې
اې نګه نګه سندرې
ته پا يښت ته مې عدم یې
***
ته د خدای غزل یې ښکلې
کټ مټ ګل یې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شو ګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوا ښ او سکو ندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خداى په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يي
خداى سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه یې ړنده ده
او دا هم نهویني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان څراغ ورکوي
او د سیندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدایه تر څو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
خدایه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که مور مور مړي
بس بلهارۍ ته هست یو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته يې شـــــمېره پيره څو روا څو ناروا كـــــوم
تور امـــام د خال پسې په مينه اقتدا كـــــوم

ښــــې زمــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې كړه
خدايزده شــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بيا كــوم

دنګې غنمرنګې او د رزاوښــكې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها كــــوم هم دا كـــــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا كـــــوم

خير زمـــا امام خـياله ته كه يې كافـــر د عشق
زه خـــو مســـلمان يم پېلامه په بسم الله كوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هیڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له موږ نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا یزده چې بخت به دې میراث مینه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

دا سې مالت کې د ژوندون پیتی پر سر ګرځوو
چیرته چې روي ګورګتي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو منډو تړو سترې کړې یم نور
څوک په سکون رانه د غبرګې دنیا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنیا تورمخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مودې سوې ساندې راکوي او ټنګ ټکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپيني خــوله خوند يو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــــوم ليونی به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنګاښ او لسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

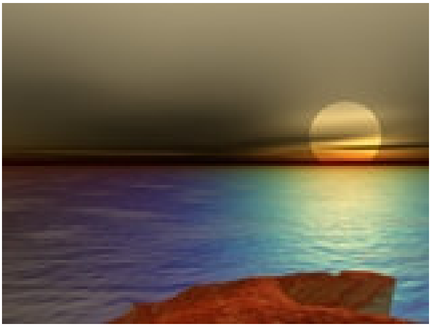

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د بېلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترګو

د چنګابښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا میر د میدان روی تو پک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتیا ویلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د سترې ذهن منداړو کې شاربي
خو کچ یې شیندي د خیال کوځو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نیسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مـــې یار نه سي کیدای
هــغــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســـــاتي
ناولی مـــو ددې یون ســـرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رڼه ســـــي وړ ناوړ ســـــي رادبره
دا مـــه ګڼه تیاره کې د څه شـــمار نه سي کیدای

قسم هـــره نادوده دې په وړه ســـزا لمـــانځم
پښـــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څـــو ځلې مې په ټینګه غېږه لمانځې دنګه پوه ده
چـــاره د ترېي زړه مې په یو وار نه ســـي کیدای

ملـــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کـــړی د زلفو چېرې دار نه سي کېدای

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دې ړه ستړې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو ښاپېرۍ نه کړه چاپېره

سپوږمۍ د سرو تبۍ سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنیا کې دنیاګۍ وه رانه هېره

د دیو اورمېږ مې مات کړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مینې سپېپاره مې سوله زده بې زور او زېره

ښېلتونه لاس دي خلاص تېره دي توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې یو سولو موږ پرته له کوشېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځای نه یي
کړلې د بوسې غوټۍ مې ووتې له شمېره

اوچت به یم چې یم ستا د ښایست په آیت ولی
د مینې سپین مومن ته له دجاله نه ستهوېره

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جـــل وهلـــې وم هــغــه وه د باران بلـــنه
مــــا خـــو به خود په زړه منله د ايمــــان بلنه

غـــــزل مې وېلې له مانښــــام نه ملابانګه پورې
د ســـپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښـيښه کې مخ د يار ښـــکاريده
هرڅـــو که خلکـــو ورته وېلې د شــــيطان بلنه

بيګا شـپه خولې ته يې د شونډو په پيل ځکه ورتلم
مــــا اورېدلې وه قســـم دی د پېزوان بلـــــنه

د يار کافـــر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
يا به مــنم يا به منې د مســــلمان بلـــــنه

د سـپين او تور په نوم ستې زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتينې چـېرې واورې د انســـان بلـــنه

يارانو څـــه وايئ د کال روژه کـــړو ماته که نه
امام مو نه ســـته چې خــــپره کـړې د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره لاس راكــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســــــــتړې په بللو د كــــاروان بلـنه

د چنګابښ ۲۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوږې سوې ماتې ستوري تت سول د یارانو
باد به ما پښې ښخې شنې لی نن له دې بنډاره یوسي

د ارمان ببړۍ کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره یوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کیږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زړکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مړې د سر ویرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کړه نازولې چې لښکر لښکر باڼه دي
چېرې خدای مه کړه سندره د رباب له تاره یوسي

زما د عمر شیخي واخله د غزل د بڼ ملیاره
یو څو داسې توري راکړه چې بس زړه له له یاره یوسي

د چنګاښ ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غــزل توري وري دي ستا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشو به رنګه نکړي د ښايست ګوتې يې پيايي

ارزولـــی د نور ګـــــوتو دغــــه ولی او نتلـــی
ځکه زه ورســـــره هو کـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خيال ښـــا پېرۍ نا ســـته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســـتونی دی ورکړی بس چې هرلورې مې بيايي

دا د ذهن ياغـــي آس مې دغــــه پرې ته رام نه ســـي
زه که حــــوره ترېنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زموږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دی موندلی ها دنيا دې ټوله ســـتا يي

دا زمـــا د غزل ســــترګه د ښـــکلا چينې مينځلې
زه په هرڅـــه کې يار وينم دا وينا ما ســـره ښـــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې تړې دی په څک کې درياب اخلي
د الف ځای کـــــې د حسن کتاب اخلـــي

زمــــوږ تکــــبير د ترهګـــرو تکبير ندی
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخــــلي

چـــې توبې راماتوي په ســـر د شـــونډو
يار مې لمـــــر دی د بخـرکي به آب اخلي

دومره ښـــــکلی خو به کله دا ســې وکړي
چې د يو څپک ژوندون به حســـاب اخلي

زوروړ مـــو ځکـــه ډډې خپـتې ګــرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــوري قـــصاب اخلی

ملــــيار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د يار له خولې به ځـــواب اخلي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سرې منګلې په ښېرا ورته نيولي
همدې دې په ښايست ولي ناولي ډېر تړلي

هر څو که نظر مات له دې ځلمي سرونه ځار سول
خو دنګې ښاپېرۍ حسن دې بيا ديوان بللي

ګودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شينکي منګي ويشتلي

د زړه حال مې چې وويلې ښايسته ستر ګې دې مړې سوې
باڼه دې پښتانه غاړه غړۍ سول غلي غلي

مولا دې خبر کړي نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غبرګو توتکيو تورحبش دې ټوکيدلي

نخرې دې د سپرلي وربځې د زړه په للمه اوري
د نور مستو چينو نه که جنت نه دې راغلي

مزار به مې په پېځکو د ټيکري خامخا لمانځې
دا دود دی چې راڼه وروسته له مرګه سي ښاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدا یږو ســـــتا ســجدې که ثاڅکی باران راوړي
شـــېبه مخکې پدې تکبیر چا ســـــپین کـبان وژلي

اوس هرڅـــــه چې پېښـــــېږي د ملـــــیار زړه یې منلې
یو څـــک ته دې د شـــــونډو جـــــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ګلي رنګ ښه دی د مينې ليونی نه لري
دوی په جامونو وېش د مې کوي منګی نه لري

دا خلک ځکه له ګرېوانه لستوڼو تښتي
دلته کې خره زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدايه درځار سم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خوځنده ثلي دي بنګيږي خو زړګی نه لري

دا ثووم ځل سو چې د شنو سترګو نظر يې وهي
ښکاري ښايسته مخ دليلا سم سپېلنی نه لري

پښتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خر وګړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو يې برجونو ته اوږه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېره نه سته سړی نه لري

ماشوم ريبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره ســــر ګوذار ته نيسې د ګوهـــر په تمه
خـــو د اشـــــنا ويشتلي ګاټي دې غمی نه لــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز ليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریا دېرې له مالت مـــــو چې وتلـــو یاران یو یو
ماویل تم ســـه تا ویل ځمه وربدلـــــو باران یو یو

چې مشال ځـــــاروان مووموړ د تیارو په تورو غشو
مســـــــاپر په بېله لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســـو له ســـتار نه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لا شـــمېري بم ویشـــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خـروار به یې مو ړنه سي
خو اوس ښـــه ده را رســـېږي لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښـــتنو وخت به راســـي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـــریوان یو یو

د ســـــــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســـي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــــنا وینو
شـــبخه ما در شـــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښو ښکالو يې اورم د مليار نګه غزل کې
د ليلي په چاودې زړه به راټوکيږي ګلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو ثه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې ثه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
ثه شګې ثه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که ربښتیا سترګو یار په هرثه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه ثنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار ثنګ او لونګ دې وای ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختینو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بارخو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړيني كـــور به ړنګ وو څــوک به بوره کوندۀ نه وه

ژوندون که د مرګي ســــــر په مردکو کـــــــــې خوړلای

د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره دځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چتښه دنګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې تږي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاوېږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ويني خو قسم دى پيره
کله چې دوى وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دى دوى نه مې نظر شرميږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو ځوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږې نظر
د بېخودۍ د پريښانۍ ورغوى ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو ځکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې ځانګې ځانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول اوس شرنګ زيږوي
خو هئ ارمان يوازې ياد پاتې دى
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راو ستله
زما پر سر به يې کيږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پايله څه ترخه ده پيره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پاڼو نه راجوړه د باران کیږدې ته ژاړي
کوچۍ مینې قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاړي

ته وایې ښاپېرۍ باندې باران په شپېو اورې
څولۍ ورته نیولې ده اسمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غزل خیال مې بیا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصور بدله بیا د دار رسۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځې وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به یې، بلبل که د ګل ویر ګلۍ ته ژاړي

سپېره مېره کودړې د وحدت د منګې شمېرې
نتلۍ زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاړي

روانې جنازې دې د نښترو او د لمنځو
په غم د رنګې ځالې توتکۍ سیسۍ ته ژاړي

پلازمېنه د ښایست یې، مخ یې سرو وربځو نیولی
چا شونډې ترې څکلې دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کـړه
ترخـــــو به للمې دښـــــــتې د اوبو ابۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو کـــه په مـــېنه زموږ اور ولـــګاه
شـــــېخانو دا بل ســـوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښـــایست پوره زما د زړه د تاج محل شـــو
له کله مې چې یاره ســـــــتا انځور ولګـــاوه

منم د نن واده به دې ښـــایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شـــور ولګاوه

جانانه ما کو څه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکـــه زهد دلـــته کې خپل کور ولګـــاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غـــاړه یو ســـــي
د ښـــکلو ســـخاوت که لږ څـــه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیســـي
بې علمه شېخ چـــړي په ملـــیار تور ولګـاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لیږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربنتیا خوب

څنګه رنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښـــایست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســــــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهـــلې

جوړه زلــــزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښــکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اورورته ځادر وو ســرو لمبو چینې ځبېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو څپې غورځــــولې
کــــډې د لــــونګو او د زاڼو بارېــدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکي د ټیکریو پکـــــې پاڼې رپېدلې

غوڅ ګلاب ســــــرونه وو تنې تلې رنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګــــوې نڅېدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــپول کې د لیوانو ، سـورلنډیو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې میږې ترینه ورو ورو خـښېدلې

څومره سترې خوب وو څـنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم سـبا مې آن ترې وربغې تښتېدلې

څو چې داړې داړې ازغې اوښ د مرګ ونخورې
مړې نه سې کړزې تېره شــپه چې ګډېدلې

څـــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سې
ګل نه سې ها وینې چې له خـــال دې بهېدلې

***

لپه د دعـا کې به ماشـوم ارمان سـوځېږي
بیا به تروږمۍ یې او بګـــوې به لنګـیږي

دا د وبرې خوب به دې نیمګـړې ښکلا سـوځي
دا د اور پړونی به دې شـور او نوا سـوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډاسې ژامې غرونه زړونه کاڼو سره خوري
شېخان د زمانې کتاب له پاڼو سره خوري

چې یو ځای روي شونډې او پېزوان خوله ګرمه نه ده
تل خواره وربې ډکي له موماڼو سره خوري

خزه کې د بڼو بتۍ د سترګو تربڼه ساته
د وخت روی نظر ځپې له زاڼو سره خوري

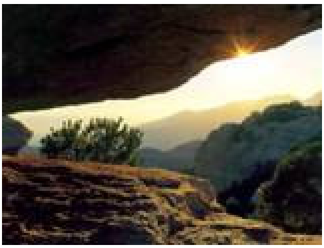

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادیږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لړ.څه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واوریده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به یې
بټۍ کې سوی
یا به دې سر کې
چا یي میخ ټومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه ویني چې زما تندي کې
ستا د زیړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د پښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګیه

هر څــو که خوبونه په مړوند کــوو
مرګه آخر ستــا لپاره ژوند کــوو

ګوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
یاره هرکلــی دې ډېر په خوند کــوو

موږ ته له بڼو نه هم نږدې ښـــکارې
هره شېبه عمر ســـتا په بنـــد کوو

خوږ اټک یې خامـــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مـــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ایله د ژوندون چـل راغی
لږ تم ســـه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غـــېږ به دې قسم په نغمو ډکه کـــړو
موږه شـاعران یو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلی وې راغلی هسې نه چې پلی پاتې سې
خوله واخله ناره، ناره سه نه چې غلی پاتې سې

هر پرهر دې توری د غزل دی سمه ټولګه یې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلی پاتې سې

می باندې اودس کړه اقتدا د خال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلی پاتې سې

دا چې دې د ښکلو مخ ته تل سپېلنی ګرځوم
بس قسم دی غواړم چې سوچه او ولی پاتې سې

ګوره ښکر به مات کړې وخته ما ته اړم کېږه مه
لږ دی ترهګر غوندې له بخته تللی پاتې سې

خدای دې شېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غوندې مې تل له لوږې بوټ وتلی پاتې سې

زه به یم او شوندې ما ته پیر دغه دعا کړې
ځه تل د پېزوان غوندې په خوله ترلی پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوځ غزل دې سترګو کې بوسې کري
بېخ دې شين سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــياره بس مين يې پاړوګـر نه يې
شـــپه نه يوه شپه به په کوم مار چيچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګکو نه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سو ښېراوو د ظالم مانۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سئ راغه باندې ښکاريان ړانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپيږي
وطن زيارت سو ښکاري لا مرګي په وار پاتې دي

لږ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ کړئوم
وایه اشنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړئوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپین سترګی په پردۍ کټوو پړ کړئوم

ارمان ترا وسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څو توري لوڅ لغړ کړئوم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودی ورته هر پل کې د انګړ کړئوم

د زړه څنار مې دې سودا لکه وینې خوړلی
دا په څلور کتابو پړ به څنګه وړ کړئوم

د حسن خدایه بس په خپل ځایکې یې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښکلي پښتو ګړ کړئوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه یي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه یم یو دا د سکوندلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما ترې هم دربوله
که نور نه یې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو څرېکو کې مې درد دومره اخته سو
والله د تېولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو وري د ښکلو تورو د ښایست ورشو کې پیایم
خو نه وایم شاعر یم د غزلو چل مې زده دی

ملیار یم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه یم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

دا پاڼه دا څنار

ساقي تنده مې پا پلې د خماره پورې ځي
يو سرلرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مرورې دي له غرو نه را کوزېږي
وېرېږي خړې نشي څو تر ښاره پورې ځي

خير دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وېش يم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بلواره پورې ځي

ورځار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي څرخونه
که څه د ګولۍ ډز يې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
ډېرې مو له لنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې ستړې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د څناره پورې ځي

زه ګرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونيسم تر ياره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــــياره پام د خوب کيږدۍ په ســـترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ کډه تر ســــــــــــــهاره پــورې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه یې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وایي
خدایه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې یار څه وایي

خیر د کومې دنګې په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کړه چې منصور لره دار څه وایي

ما ته یې د سُر او تال په ژبه دنیا پرانیسته
خوار ملا ته وو ایه رباب او سِتار څه وایي

زه شاعر یم ماته د ګلپاڼو سبق ښه راځي
خدای که به پرې غوږ یم چې د شوبلو کتار څه وایي

دا د کوم ناولي د نادودو پېټې ګرځوي
سترې او رمبړونه د ننبتر او څنار څه وایي

سر به کومه سپینه ابۍ ورېځ دلته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وایي، دا دوړې د ښار څه وایي

وږي د غنم پسې مې زړه لکه غنم چوي
کال ته به بیا وګورو چې کر د کوکنار څه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ســـــاده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُــنار څـــه وايي او هلته مُنار څـــــــه وايي

دا د لونګ ډلــــــــه به په کـــــومه ډزه وانوړي؟
ســـــتړی مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو تپي زانې څو مات بنګړي پوهېږې چې
خوار، په زړه ویشتلی، او نتلی ملــــــیار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښيږي بيا به ګورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سينګار کړو کاينات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سيورو

باران باران ملګرو وږمو خويندو
راځئ چې نور په سرو سکروټو اورو

دا يو کلی دنيا کړو ربښتيا کلی
شپېلۍ کړو بريالۍ پر سپکو سپورو

نکريزې د ټوپک په ځای وربار کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

يو شين ښار د انسان په نوم آباد کړو
بس رنګ کړو کرښه وېش د سپينو تورو

د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته یې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره څاڅي
چې وخت یې سي سرلیک د زورورو کې راځي

د میني د آیت غوندې به ولې ولې نه یي
له هسکه دنګو څانګو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت یې خوږ تکبیر یې د بلال
د شاتو د مچیو په وزرو کې راځي

چو پړ ته به دې ولې ګونځې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مینه نګه مینه یې حیا باندې پسوللې
په ننګ د توري پړق یې په لښکرو کې راځي

ښایست دې د درنو نرخونو ناز پلوري پر سیالو
خوږې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیړه، نګه، شډل، ســـپېڅلي توري لرې زړه کې
د پټو خزانو په شـــــــمله ورو کې راځـــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــکلې مینې پالو
بس خـــــیر دی یو څو ورځې مرورو کې راځـــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په څواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زموږ پالېز په خواورونو ختکي کړي وو
ته ختکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه ختکۍ،
چا ته ګرېوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰- ۱۳۸۲ کال- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شډله یاره وایه څو راپسې بم ګرځوې
د خپل د کلي د ماشوم له خولې نه مم ګرځوې

قسم لمبه به یې ستا د ږیرې تبرک وسیځي
زما په سترو ولو ډز خپله قلم ګرځوې

شپخه ما ځکه ته پرې ایښې یې او خال پسې ځم
په خوله الله وایې ، لستوڼي کې صنم ګرځوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیره مې در یاده سي چې
زما تر مزاره لا رسیږې نه قدم ګرځوې

ستا د ښایست زما د غزل ورشو به شاړه نه سي
څو چې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اسویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځي
ملیاره خدایزده چې د کومې میرې غم ګرځوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وایـــه پـــه څـــــه د دریانوشـــه لالي لاس رپیږي
ځکه چې ســـته دي څو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښـــکلې د حسن ســـمندر کې دې څه کوډې ستـه دي
چـــې یې له وېـــرې نه لینګي د هر غـــواص رپېږي

تندې به ماتې ســـي جانانه وچـــکالي به ومـــري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې بړاس رپیږي

دا دې د ســـپینو غاښو ځل دی په خـوږه خندا کې
کـــه د ګـــلابو په هېنداره کـــې الماس رپیږي

ګـوره دا شـــونډې غنمرنګې لـــږ په وار راکـوه
ددې درنـــو وریو لاندې د زړه آس رپـــیـــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې ښوونکې،
ټولګیوالو،
آن ها تورې تختې،
را پورې وخندلې
***

ځو مره ښه شپه وه
په سبا یې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکارېږي
چې ښوونځي ته د رومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفبې سېپاره پاکه درنه
زمونږ ښوونکې د غزلو ښایسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مینه ښیي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښیي
افغانستان راښیي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکیو په شان
دغه د مینې سپپاره پسې په شرنګ وایو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې څو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپینو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول رانه ستوري سي
او د تیارو لمنه وڅیري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي یرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره یې؟
له زړه مې تورې وینې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ویشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه یې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچوني
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ویل چې څنګه تا ویلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ویېونه سته دي
چې د ښکلا وو د خاوند د نوم په سر پیلیږي
سم به ښوونکې پسې ووایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بیا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه یې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلي هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل یې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم یې زما پر مخ وویشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل ښوونکې صايب، سبق مې زده دی
له مټ يو ونيولم،
غوږ يې را تاو کړ،
او کوم څه يې وويل
***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې يادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه يې پدې نن له ټولګي وويستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه يې له مټ نه رانيولی له ټولګي وويستم
ما ويل خيال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وايم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښيښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه يې وويل
او ورسره مې څو همزولو ټولګيوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی يې زما د ښيښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختېه کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پېټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې دا سې پتيېلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته نښيې
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايې:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومېږم. په کال ۱۳۴۵
کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله
کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته
پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې
زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې
کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون
سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری
یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د
خپراوي په کانې د ښکلې کېدلو څخه تر
مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته
دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل
مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي.
او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي
چې د داستانونو په مجلهٔ کې خپرې
شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې
دادی ستاسو مخې ته ایښې.
ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د
نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې
پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library